

Capitolul 5 versetul 1: Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită;

În limba greacă cuvântul »prezbiteri« („presbyteros”) nu este însoțit de articol, ceea ce vrea să arate, că aici nu este vorba în primul rând de o anumită grupă de persoane, ci mai de grabă de frații care poartă un anumit caracter (în acest caz, că ei sunt înaintați în vârstă). Înțelesul devine clar din versetul 5: este vorba de frații mai în vârstă, în opoziție cu frații mai tineri („neoteri”).

Cuvântul „presbyteros” („bătrâni”) înseamnă în mod normal „unul mai în vârstă”. Vezi de exemplu fiul „cel mai mare”, „bătrân”, „femeile bătrâne” (Luca 15, 25, 1 Timotei 5, 1-2). Cuvântul se întâlnește de aproximativ șaptezeci de ori în Noul Testament, dar probabil că numai în următoarele locuri înseamnă funcția de „bătrân”, deci o lucrare încredințată clară și personal: Faptele Apostolilor 14, 23; 20, 17; 1 Timotei 5, 17,19; Tit 1, 5. Clar este numai cu privire la primul și ultimul loc din locurile citate! Celelalte trei locuri, în baza contextului în care stau, mă fac să cred că se referă la funcția de „bătrân”, dar nu se poate dovedi.

Oamenii bătrâni din Israel ocupau un loc de cinste, pe baza experienței lor (Exodul 4, 29; 24, 1,9; Proverbe 31,23). Compară și multele locuri din Evanghelii, în care se vorbește despre „bătrâni”. Deoarece aceasta era evident în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, au fost acceptate și de creștinii dintre iudei. Deci nu era vorba de o numire, sau ceva de felul acesta. Pe baza experienței lor în căile lui Dumnezeu și în viața Adunării, frații în vârstă aparțineau „bătrânilor”. Așa stă de exemplu în Faptele Apostolilor 15, 23 în cele mai vechi manuscrise: „Apostolii și frații cei mai în vârstă ...”, așa că aceia care în versetele 2, 4, 6 și 22 sunt numiți „bătrâni”, înseamnă „frații mai în vârstă”.

Când s-a vestit Evanghelia păgânilor și au luat naștere Adunări, desigur nu au fost imediat frați acolo, care să fi avut ani mulți de experiență și prin dovedirea practică a înțelepciunii, autorității morale a lor puteau să fie „bătrâni”. Domnul a ajutat și în aceste situații și a dat daruri de „conducere”, „cuvinte de înțelepciune” și de „cârmuire” (1 Corinteni 12, 28; 1 Corinteni 12, 8; Romani 12, 8). Pe lângă acestea a dat apostoli, care posedau capacitatea de diferențiere, așa că ei au văzut la cei întorși de curând la Dumnezeu darurile și starea spirituală necesară pentru această lucrare (Faptele Apostolilor 14, 23). În afară de aceasta ei au posedat autoritatea, ca oficial să numească „bătrâni”, prin care aceștia primeau autoritatea publică. Dacă apostolii înșiși nu puteau să fie într-un anumit loc, unde știau că este necesar să numească acolo bătrâni, puteau să trimită pe altcineva acolo, despre care știau că este dotat de Domnul în acest scop, ca să numească bătrâni (Tit 1, 5). Niciunde nu găsim în Scriptură, că Adunarea însăși, sau alți bătrâni, aveau de a face cu această numire. Este pe deplin explicabil, de ce era așa. Autoritatea vine totdeauna de sus, și niciodată de jos. Principiul democratic, de a numi pe proprii purtători de autoritate este în totală contradicție cu gândurile lui Dumnezeu. Este în contradicție și cu sine însuși. Cineva, care este numit de *mine*, este în realitate sub mine, și poate oricând să fie dat jos de *mine*. El nu are nicio autoritate reală asupra mea!

Cu siguranță știm, că numai în Listra, Iconium, Antiohia, Creta și probabil în Efes și Filipi au fost numiți bătrâni (Faptele Apostolilor 14, 23; Tit 1, 5; 1 Timotei 3; Filipeni 1, 1). În scrisorile adresate Corintenilor, singurele scrisori

adresate unei Adunări ca atare, și în care este descrisă detaliat ordinea în Adunare, ei nu sunt numiți. În orice caz, nu există nici cea mai mică posibilitate să se recunoască că existau bătrâni în mijlocul credincioșilor dintre iudei.

Pe baza următoarelor puncte, cred că este evident, că Petru nu vorbește aici despre bătrâni „rânduiți”:

1. Deoarece el scrie credincioșilor dintre iudei.
2. Cuvântul „bătrâni” nu este însoțit de articol, prin aceasta accentul se pune mai mult pe caracteristica, pe ceea ce caracterizează persoana, decât pe o anumită grupă de persoane.
3. Petru se numește pe sine însuși »prezbiter ca și ei«. Autoritatea apostolică este însă fundamentală și suficientă peste toată Adunarea. Autoritatea unui „bătrân” este numai locală, și în afară de aceasta este mult sub autoritatea unui apostol. Ea a fost rânduită printr-un apostol sau printr-un autorizat al acestuia. De aceea era imposibil ca Petru să ocupe oficial funcția unui „bătrân”, dar el era un frate bătrân, cu toate că era apostol. Același lucru vedem la Ioan și la Pavel, unde în toate cele trei locuri se folosește același cuvânt grecesc (2 Ioan 1; 3 Ioan 1; Filimon 9).
4. Versetul 5 arată că cuvântul „bătrâni” se folosește aici în opoziție cu cuvântul „tineri”. Așa cum în capitolele anterioare Petru a grupat pe cei credincioși în supuși, slugi, femei, bărbați și apoi îi cuprinde în cuvântul „toți” (capitolul 3, 8), el îi vede aici cu privire la vârsta lor (spirituală) în două grupe: bătrâni și tineri. În versetul 5b îi cuprinde iarăși în cuvântul „toți”.
5. Petru vede pe bătrâni ca fiind o parte a turmei: »prezbiterii dintre voi« și »turma lui Dumnezeu care este între voi«. Aceasta arată mai mult spre conducătorii din mijlocul credincioșilor (aceia care au darul de conducere), decât la supraveghetori numiți. Supraveghetorii stau deci deasupra și în afara turmei!

Petru vrea să atenționeze pe acești bătrâni. Ca apostol are autoritatea deplină s-o facă; el poate chiar porunci. Dar așa cum face Pavel și Ioan, tot așa și el folosește autoritatea sa oficială numai dacă este absolut necesar. Aici el ocupă, pe cât este posibil, același loc, pe care îl au aceia pe care el vrea să-i sfătuiască. El se numește »prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos«. Harul renunță cu plăcere la poziție și la drepturi, dacă prin aceasta poate să atingă mai repede ținta. Adevărata lucrare se bazează pe dragoste, chiar și atunci când această lucrare este o lucrare de conducere. Ce exemplu minunat vedem în privința aceasta la Domnul nostru! Ce putere și ce autoritate morală primește sfătuirea printr-un astfel de mod de gândire! Petru este un credincios ca și ei, și dacă experiența este caracteristica unui bătrân, cine are atunci atâta experiență, cât are Petru? Experiența lui descinde de la început, din anii când Domnul Isus Însuși Își exercita lucrarea pe pământ. Cât de puțini erau cei care aveau o perioadă „de slujire” așa de lungă! Cine în afară de Ioan a fost în anii aceia așa de aproape de Domnul și care de la început a fost în mijlocul Adunării? Cine în afară de Ioan a văzut cu ochii proprii suferințele lui Hristos?

În limba greacă expresia »prezbiter ca și ei și martor ...« este însoțită numai de un articol. Aceasta înseamnă că aceste cuvinte aparțin împreună. Experiența și lucrarea sa a obținut-o Petru prin mărturia despre suferințele lui Hristos. Cuvântul grecesc folosit aici pentru „martor” este „martyr”, din care derivă cuvântul martir. Din aceasta rezultă că Petru vrea să spună, că el a fost nu numai martor ocular al suferințelor lui Hristos, ci și că el mărturisește despre ele în lucrarea sa. Când el se numește numai »martor ocular«, folosește un alt

cuvânt (2 Petru 1, 16). Ce putere oferă această aducere aminte de suferințele lui Hristos, pe care El le-a îndurat pentru oile Lui, căroră aparțineau și aceia care primeau sfaturile lui Petru cu privire la lucrarea făcută pentru oile lui Hristos! Să nu facă gândul cu privire la prețul pe care dragostea Domnului l-a plătit pentru siguranța și binecuvântarea lor, ca și inimile noastre să aibă același fel de gândire pentru aceste oi?

Vedem aici totodată caracterul deosebit al lucrării lui Petru, spre deosebire de lucrarea apostolului Pavel. Petru era apostolul circumciziei, al iudeilor (Faptele Apostolilor 1, 22; Ioan 15, 27; Galateni 2, 7-9). Aceștia așteptau pe Mesia să vină în slavă. Lucrarea lui Petru era, să vestească iudeilor, ceea ce Domnul Însuși a explicat după înviere ucenicilor care mergeau spre Emaus: »Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?« (Luca 24, 26). El însuși a învățat aceasta pe calea de smerenie (Matei 16, 21-28). El știa acum că profeții au vestit această cronologie (1 Petru 1, 11). Lucrarea lui consta deci în mărturisirea suferințelor lui Hristos și a slavei care urma după ele. Aceasta am găsit-o noi în această scrisoare. În timpul actual sunt suferințe pentru credincioși (capitolul 1, 6), dar ochiul este îndreptat spre ziua în care Domnul va veni pe pământ, ca aici să reveleze slava Sa și să împlinească profețiile (capitolul 1, 5,7; capitolul 4, 5,13; 2 Petru 1, 12-21).

Pavel a fost apostolul națiunilor (Faptele Apostolilor 26, 13-19), care nu aveau nicio fângăduință. El nu a văzut la început pe Hristos suferind, ci pe Domnul glorificat în cer (1 Corinteni 15, 8). El a vestit Evanghelia slavei lui Hristos, lucrarea Duhului, care constă în slavă. Căci Duhul, trimis de Domnul glorificat în cer, trebuia să mărturisească despre slava lui Hristos din cer (2 Corinteni 4, 4; 2 Corinteni 3, 8,18; Ioan 15, 26; Ioan 7, 39; Faptele Apostolilor 5, 32). În exercitarea lucrării sale, Pavel a devenit părtaș suferințelor lui Hristos (Filipeni 3, 10; Coloseni 1, 24). Cu toate că el dorea apariția Domnului pentru eliberarea creației (Romani 8, 21), nu aceasta era nădejdea lui. Bucuria inimii lui era, să meargă la Domnul lui, că să fie pentru totdeauna la El, cu toate că după aceea el va veni împreună cu Domnul aici pe pământ (1 Tesaloniceni 4, 17; 1 Corinteni 15, 52). El a mărturisit despre slavă și era părtaș al suferințelor lui Hristos. Petru era un martor al suferințelor lui Hristos și părtaș al slavei, *când aceasta se va descoperi aici pe pământ* (Matei 19, 28 și următoarele). Ca apostol al circumciziei, el vede pe Hristos în legătură cu Israel și cu pământul. Ceea ce el vestește, este valabil pentru noi, și apostolul Pavel o confirmă. Dar aceasta nu este specificul creștinismului. Aceasta o găsim în scrierile apostolului Pavel. Lucrarea lui Petru și a celorlalți 11 apostoli s-a încheiat cu moartea lor (Ioan 15, 27). Acum avem numai lucrarea Duhului Sfânt, așa cum ne este ea prezentată în lucrarea apostolului Pavel (Ioan 15, 26).

Capitolul 5, versetele 2 și 3: *Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțală, ci făcându-vă pilde turmei.*

Cuvântul grecesc pentru „păziți” („poimaino”), aici sub forma de imperativ aorist, înseamnă toată lucrarea unui păstor: hrănire, apărare, conducere, și așa mai departe. Bătrânii trebuie să dovedească acest caracter pastoral în toată

lucrarea lor, și ei înșiși să fie caracterizați de acest caracter. Cu alte cuvinte, am putea spune: „Fiți păstori cu adevărat!”

Credincioșii luați laolaltă sunt caracterizați ca „turmă”, așa cum este și în alte locuri din Scriptură (Ioan 10, 15). În aceasta este inclus gândul, că fiecare credincios este o oaie, și așa îl numește de mai multe ori Scriptura (capitolul 2, 25). Cuvântul „turmă” este totdeauna la singular, căci nu sunt două turme! Este turma *lui Dumnezeu* (Faptele Apostolilor 20, 28 și versetele următoare, Luca 12, 32). Cât de mult sunt lezate drepturile lui Dumnezeu, când cineva vorbește despre turma *sa*, despre comunitatea *sa!* »Sub paza voastră«, sau »între voi« este aceeași expresie ca și în versetul 1 și în capitolul 4, 12. Din aceasta rezultă că nu este vorba de un loc mai de jos, ca și cum bătrânii ar sta peste turmă, ci este o limitare la partea din turmă care se află acolo unde locuiesc și lucrează bătrânii. Lucrarea bătrânilor este mai mult locală, în opoziție cu darurile, care au fost date întregului trup al lui Hristos, și de aceea lucrarea lor nu se poate limita la un anumit loc (Efeseni 4, 11-14). Dacă ar fi fost dată o anumită ierarhie, atunci, după părerea mea, ar fi fost prezent și verbul.

Apostolul vede pe bătrâni ca alcătuind un tot unitar cu turma. Prin aceasta gândurile sunt îndreptate spre sfera legăturilor și dragostei reciproce. Cât de roditoare și de binecuvântată poate să fie lucrarea, când astfel de relații sunt prezente. Un exemplu în acest sens vedem la apostolul Pavel și bătrânii din Efes (Faptele Apostolilor 20, 17-37). El le vorbește despre turma lui Dumnezeu și le amintește cum a fost el însuși în mijlocul lor.

Față de marea majoritate a manuscriselor și a traducerilor vechi, unele dintre ele, de fapt foarte bune manuscrise (Sinaiticus și Vaticanus), nu conțin cuvintele „veghind asupra ei”. Este ușor de înțeles de ce scriitorii le-au lăsat la o parte. Bătrânii sunt numiți în Scriptură și supraveghetori (Faptele Apostolilor 20, 28). Cu privire la vârsta lor și la experiențele lor spirituale ei sunt bătrâni, în timp ce numele „supraveghetor” se referă la caracterul lucrării lor (1 Timotei 3, 1-2). Compară versetele 17 și 28 din Faptele Apostolilor 20 și din Tit 1, 5-7 cu 1 Timotei 3, 1-7. Dar în secolul al doilea s-a început să se facă o diferențiere și s-a așezat episcopul (o derivare de la cuvântul grecesc pentru episcop: „episkopos”) deasupra bătrânilor. Mai întâi l-au făcut conducătorul unei adunări locale, și când ordinea prezentată în Scriptură s-a pierdut și mai mult, a fost pus conducătorul unui anumit ținut. În afară de aceasta au fost rânduiți arhiepiscopi peste un ținut mai mare. Episcopul ca persoană singulară (în timp ce Scriptura vorbește totdeauna despre „bătrâni” – la plural), care era diferențiat de bătrâni și sta deasupra lor, se pare că este o invenție a lui Igațius. În orice caz, o găsim numită pentru prima dată în scrierile sale, și în ele le este recunoscută o poziție, care este în totală contradicție cu ordinea prezentată în Scriptură. Mândria inimii omenești a acceptat repede și cu plăcere aceste lucruri. Dar misiunea dată de Petru bătrânilor, ca să exercite lucrarea de „supraveghetor” (grecește: „episkopos”), a distrus toată această teorie și de aceea a fost foarte neplăcut pentru ei. Știm cu câtă plăcere „uită” omul ce nu-i place!

Unele manuscrise adaugă după „de bună voie” cuvintele „potrivit lui Dumnezeu”. Ținând seama de context și de mărturiile textuale, cei mai mulți cercetători au convingerea că ele nu aparțin textului original, ci este o adăugare ulterioară a oamenilor.

»Nu de silă, ci de bună voie«! Da, dacă avem un dar, sau un loc în Adunare (și aceasta are fiecare creștin – 1 Corinteni 12), vai de noi, dacă nu exercităm darul nostru și nu ne ocupăm locul nostru (Matei 25, 26-30)! Dar Domnul dorește ca

noi să facem aceasta din inimă, ca noi să considerăm un privilegiu să-I slujim Lui, prin slujirea alor Săi. Vom primi o plată și este clar, că numai atunci o vom face cu toată inima și cu toată puterea (1 Corinteni 9, 17; 1 Timotei 3, 1).

Cât de profetic sunt cuvintele »nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine«! Nu a ajuns creștinismul în cea mai mare parte a lui, ca să se spună: „nimic pentru nimic” (Ezechiel 34; Tit 1, 7, Exodul 35)? În biserica romană este foarte clar lucrul acesta. Tot ce face „bătrânul” (în traducerea bisericii romane: „preotul”), trebuie plătit. Se primește în măsura în care se plătește, chiar și atunci când este vorba să salvezi sufletele din „purgatoriu” (o invenție a bisericii romano-catolice), ceea ce aduce mulți bani. Cine este bogat și plătește mult, primește liturghii mai multe și mai bune decât cel care poate plăti mai puțin. Cine nu plătește deloc, nu primește nimic.

Nu vedem același lucru și în protestantism, chiar dacă nu într-o formă așa de grosolană? Nu este pentru mulți slujba de păstor, sau de predicator, nimic altceva decât o slujbă de onoare în societate, aducătoare de câștig? Cât de mulți refuză să schimbe „biserica lor”, dacă prin aceasta se reduc anumite avantaje financiare sau pământești! Fără îndoială, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că slujitorul este vrednic de plata lui (Luca 10, 7; 1 Corinteni 9, 12,14,18). Dar dacă el așteaptă plata de la Domnul, care i-a încredințat lucrarea, aceasta nu va avea nici o influență asupra felului în care el face lucrarea, asupra locului, sau asupra felului de lucrare. În toate celelalte cazuri va dovedi caracterul unuia care este plătit (Ioan 10, 13)! Nu este așa, când el își așteaptă răsplătirea de la oameni, fie ea în bani, onoare sau recunoștință? Vezi 2 Corinteni 12, 14 și 15. Cât de cu totul altfel a fost Domnul Isus, Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oile Sale, și S-a făcut sărac, ca să le îmbogățească (2 Corinteni 8, 9).

Cât de profetic sunt și cuvintele: »Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală« (sau: peste cei dați vouă, peste moștenirea voastră)! Cât de mult sunt în opoziție cu cuvintele Domnului: »Domnitorii neamurilor domnesc peste ele ... Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru. ... Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește« (Matei 20, 27; Luca 22, 25; Marcu 10, 43). Cât de mult a încercat Domnul să păzească pe ai Săi de acest rău și să-l înlocuiască cu principiul harului! El a slujit alor Săi când era pe pământ (Ioan 13, 1-17), El le slujește acum în cer (Evrei 7, 25), și El o va face în veșnicie în slavă (Luca 12, 37)!

Cât de străin este duhul luptei pentru putere, care este de la începutul creștinismului. Cât de străină de Scriptură este puterea absolută, pe care o exercită spiritualitatea romano-catolică! Nu este denumirea olandeză „domine” pentru păstor (= domn) exact ce Scriptura interzice categoric aici? Titlul englez „reverend” este mult mai grav. În fond, acest titlu cere un respect profund, ale cărui limite se apropie de închinare. Cât de mult sunt lezate drepturile Domnului prin astfel de denumiri! Numele sunt denumiri ale funcțiilor. Nu este gelozia dintre frați și surori pentru darurile sau poziția altuia același lucru? Patima și năzuința de a primi un loc de influență în mijlocul credincioșilor? Cât de cu totul altfel a fost la apostolul Pavel (2 Corinteni 4, 5)!

Dacă credinciosul știe, că el nu este stăpân absolut al posesiunilor lui pământești – fie ele moștenite, sau câștigate prin munca lui -, ci numai un administrator (Luca 16, 1-13; 1 Timotei 6, 17; Luca 12, 42), cu cât mai mult ar trebui să știe, atunci când este vorba de turma lui Dumnezeu! Domnul a permis ca acest duh de stăpânire să se descopere deja în timpul apostolilor. Diotref ne este prezentat ca un exemplu de atenționare (3 Ioan). Numele lui are un înțeles

profund, căci el înseamnă: „hrănit de Zeus” sau „hrănit, sau educat de Dumnezeu!” Zeus este părintele zeilor în mitologia greacă, și deoarece potrivit cu Scriptura înapoia idolilor se ascund demonii (1 Corinteni 10, 19f; Deuteronom 32, 15-18), Zeus este deci un tablou al diavolului. Ce imagine ne oferă și cea de-a doua însemnătate a numelui despre aroganța clerului, că autoritatea lor ar fi de origine divină!

Bătrânii să fie, dimpotrivă, adevărați înaintași și modele pentru turmă. Oile ar trebui să poată vedea la păstor, cum ar trebui să se comporte ele și că inima își găsește adevărata satisfacție și bucurie numai în lucrarea pentru Domnul și în părtașia cu El care rezultă din aceasta (Tit 2, 7; 1 Timotei 4, 12; 1 Tesaloniceni 1, 7). Apostolul Pavel s-a putut prezenta pe sine însuși ca model. »Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (Filipeni 3, 17; 1 Corinteni 11, 1). El nu cere credincioșilor să-l urmeze pe el, ci să facă, așa cum face el, să urmeze pe Hristos. Tot așa și Petru aici, îndreaptă ochii și inima bătrânilor nu spre sine însuși, ci spre Hristos, Marele Păstor. Numai aceasta ne dă putere și ne transformă (2 Corinteni 3, 18)!

Când a scris primele versete din capitolul 2, cu siguranță apostolul s-a gândit în urmă cu mare bucurie și mulțumire la momentul când el a venit pentru prima dată la Domnul, și Domnul i-a dat numele nou „piatră”. Cu siguranță s-a gândit și la ora din Cezareea-Filipi, când Domnul, în legătură cu acest nume nou, i-a descoperit lui și celorlalți apostoli minunata taină a lui Dumnezeu: o Casă vie a lui Dumnezeu pe pământ, zidită de Hristos ca Fiu al Dumnezeului cel viu, în afara domeniului morții și stricăciunii, deoarece Cel Înviat, care este Izvorul vieții, este temelia ei (Matei 16, 18).

Cum trebuie să-i fi bătut inima, atunci când a scris aceste cuvinte serioase din capitolul 5. S-a gândit el oare înapoi la clipa, când Domnul, lepădat de iudei, s-a prezentat ca Păstorul cel bun, care Își va da viața pentru oile Sale (Ioan 10); Cel care le-a spus că El va strânge într-o singură turmă pe toate oile împrăștiate ale lui Israel și dintre națiuni, sub călăuzirea Lui ca Păstor, și cărora le-a dat asigurarea, că nimeni nu va putea să smulgă vreo oaie din mâna Sa și din mâna Tatălui!

Cum trebuie să se fi gândit și la zilele când Păstorul a fost lovit de Domnul și oile s-au împrăștiat (Ioan 18; Zaharia 13, 7)! Și cum trebuie să se fi gândit el la clipa când, cu toată mărturisirea credincioșiei lui față de Domnul, s-a lepădat de El! Cum trebuie să fi simțit el după aceea ce înseamnă credincioșia Păstorului față de oaia rătăcită (Luca 24, 34)! Cât de mult s-a preocupat Domnul, în grija Lui credincioasă, cu el, până când el a ajuns să capituleze și să recunoască, că numai Cel atotștiutor putea să știe, că el iubește pe Domnul (Ioan 21)! Dar cum l-a reabilitat Marele Păstor al oilor după aceea și i-a dat locul de ajutor de Păstor: »Paște mieluseii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele«! Domnul știa că Petru Îl iubește din inimă, chiar dacă dragostea lui a rămas ascunsă sub încrederea în sine; căci adevărata lucrare se bazează pe dragostea pentru Domnul.

Domnul iubește oile Lui și dorește ca ele să fie pășunate. »I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor« (Matei 9, 36; Marcu 6, 34). În harul Său, vrea să ne folosească ca ajutor de Păstor. El dorește, să se aibă grijă de oile Lui. Deseori aceia care s-au abătut nu le place aceasta. Nu le place să li se atragă atenția cu privire la legăturile lor greșite și să vorbești cu ei despre starea lor slabă. Dar gândul lui Dumnezeu este, ca supravegherea să fie prezentă. Lipsa de păstorire spirituală și supraveghere

pastorală este una din cauzele cele mai mari a stării spirituale slabe din mijlocul nostru.

Dar cum totul devine altfel, dacă noi cei credincioși ne vedem ca turmă a lui Dumnezeu (versetul 2)! Atunci vom căuta numai binele oilor, fără să întrebăm dacă ele ne sunt, sau nu ne sunt mulțumitoare, și fără să ne întrebăm dacă ne costă multă osteneală și multe griji – și probabil nu se va vedea niciun rezultat. Îi vom iubi ca oi ale Domnului și vom avea grijă de ei din dragoste și ascultare față de El. Dacă după aceea nu vom primi nicio mulțumire din partea oilor, Marele Păstor se va arăta și ne va da cununa care nu se va vesteji a slavei. La apostolul Pavel vedem acest duh de păstorire. »Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?« (2 Corinteni 12, 15).

»A paște« înseamnă mult mai mult decât a hrăni. Înseamnă să mergi pe urmele oilor, chiar și între spinii de care probabil ele sunt rănite. Dar mult mai important este să împiedici ca ele să ajungă acolo! Fiecare credincios are nevoie de supraveghere personală și de îngrijire. Cei întorși de curând la Domnul trebuie ajutați cu hrană și sfaturi. Mulți dintre cei care s-au întors la Domnul, au crescut foarte puțin, deoarece a lipsit lucrarea de păstorire. În fiecare moment al vieții spirituale există pericolul să devii rece, iar după aceea să rătăcești. Sunt mulți care au nevoie de mângâiere. Cât de multe probleme mari din mijlocul credincioșilor nu ar fi putut fi evitate, dacă de la început, când lucrurile erau încă mici, s-ar fi exercitat lucrarea de păstorire. Nu apar și în familie uneori greutăți, la care un păstor credincios ar putea fi de mare ajutor? La aceasta se adaugă protecția față de dușmanii din afară, nu numai față de lumea păcătoasă și căpetenia ei, diavolul, ci și față de lumea așa-zisă creștină, în care satana s-a travestit în înger de lumină, și împotriva multor învățături greșite, etc, care sunt în timpul nostru.

Hristos iubește oile Sale și este încă Marele Păstor, chiar dacă nu mai este pe pământ. El va îngriji de turma lui Dumnezeu. El lucrează în inimile unora grija pentru turmă și deseori le dă deosebite daruri, pentru exercitarea lucrării. În privința aceasta El spune: „Nu voi uita grija ta și lucrarea ta. Va veni ziua când te voi răsplăti!” Dar cu toate că există deosebite daruri pentru lucrarea de păstor, fiecare credincios poate face o parte din această lucrare.

Ce învățătură importantă putem să primim din însărcinarea pe care Domnul o dă lui Petru, în ceea ce privește lucrarea de păstorire: »Paște mieluseii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele« (Ioan 21)!

Deseori gândim, că pericolul de rătăcire este mai mare la credincioșii tineri, și de aceea ei au nevoie de mai multă supraveghere din partea bătrânilor. Dar cu privire la mieluseii, Domnul dă misiunea numai de a fi pășunați, adică de a fi hrăniți, iar cu privire la oi îi dă mai întâi însărcinarea să fie păzite, iar după aceea vorbește de pășunare. Pentru oile tinere este important ca ele să primească hrană bună, sănătoasă. Dacă ele o primesc și cresc în viața lor spirituală, pericolul ca ele să rătăcească nu este așa de mare. Dar dacă totuși pleacă, atunci în mod obișnuit nu era nimic de schimbat.

Pericolul de rătăcire este mult mai mare la oi, chiar dacă la exterior nu este, este totuși în viața lor spirituală lăuntrică. Ele au nevoie de o supraveghere și îngrijire mult mai mare. Este bine să ne gândim la aceasta. Suntem foarte înclinați să vedem lucrurile greșite la mieluseii, atunci când se rătăcesc. Dar care este adevărata cauză? Au fost ei hrăniți de cei în vârstă? Le-au dat ei hrană

suficientă și bună, atât pentru mintea cât și pentru inima lor? Orice plecare a unui tânăr este o acuzare a celor bătrâni. Îngrijirea pastorală previne rătăcirea!

Și care este situația cu oile? Este mult mai ușor să atenționezi pe tineri, decât pe bătrâni. Ca unul care era bătrân ca și ei, Petru putea să facă aceasta. Dar este nevoie de mult mai multă energie spirituală. Și cu toate acestea rezultă din cuvintele Domnului, că cei bătrâni au mai multă nevoie decât „mielușei”. Desigur, trebuie să se facă într-un mod potrivit. »Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; și pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția« (1 Timotei 5, 1-2). Cu orice preț trebuie să ținem la adevărul lui Dumnezeu. Dar trebuie să încercăm întotdeauna să păzim pe frați și pe surori să rămână la adevăr. Cuvintele „tați” și „mame” vorbesc despre dragoste și cinste. În acest duh trebuie să muștrăm pe cei bătrâni. »Părinții sunt slava copiilor« (Proverbele 20, 29; 16, 31; 17, 6).

În acest context este foarte important să vedem ce leagă Domnul de misiunea încredințată lui Petru. Petru se numește pe sine martor al suferințelor lui Hristos (versetul 1), și Domnul leagă lucrarea lui de păstor cu moartea de martir! »Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: „vino după Mine.”« (Ioan 21, 18-19).

Este bine pentru fiecare din noi, în mod deosebit și pentru cei tineri, să medităm la aceste cuvinte. Noi toți suntem înclinați să ne lăsăm călăuziți de voința proprie. Tot așa a fost și la Petru, când era tânăr. Dar pentru a sluji Domnului în turma lui Dumnezeu, și pentru a putea pășuna și păzi mielușei și oile Domnului, trebuie să renunțăm la voia proprie și să urmăm numai pe Domnul. Dar aici pe pământ aceasta este un drum al suferinței. Când Petru va îmbătrâni, va fi așa de voit să urmeze, că își va întinde mâinile, să fie dus acolo unde nu vrea să meargă. Atunci el va renunța în totalitate la voia proprie în favoarea ascultării de Hristos. Aceasta va lua naștere prin privirea suferințelor lui Hristos. De aceea, cât de important este, să fii »un martor al suferințelor lui Hristos«, chiar dacă nu în mod direct, așa cum a fost la Petru. Așa cum am văzut, cuvântul grecesc pentru „martor” este „martyrs”, din care derivă cuvântul nostru „martir”. Prin aceasta Petru a fost făcut capabil să îndemne pe bătrâni!